

Rituál

(drobný fejeton pro potěšení z pera slovenské autorky Barbory Hrínové)

Tašky Billa měla uložené v pleteném koši za dveřmi, a když šla do obchodu, jednu si vzala. Nevynhodí přece každý den sedm korun!

Ulice sídliště, po které kráčela, byla úplně prázdná. Doprovázely jí jen bloky panelových domů, které zázračně ukrývaly masy obyvatel. Najednou se zpoza zatáčky vynořil muž. Byl jí povědomý, ale nevěděla odkud. V ruce měl také tašku Billa, nafouknutou nákupem. Jejich pohledy se setkaly a ona zachytila jistou důvěrnost. Jakoby chtěl říci – I vy tam jdete? I já jsem tam byl.

Srdce ji obmyla zvláštní emoce, podobná té, kterou cítila v den, kdy všichni nosili na hrudi malé narcisy. O anonymních kolemjdoucích, kteří jí byli vzdálenější než arktický ledovec, si musela poopravit představu. Měli cosi společného. Malý žlutý bod. I ty tašky jsou žluté. Legrační, pomyslela si, ale nevěděla, jestli v tom má hledat nějaký hlubší význam.

Když na obzoru spatřila ohromný trojrozměrný nápis Billa, chodníky se začaly zaplňovat. Před supermarketem pulzoval čilý život. Inteligentní dveře neustále vypouštěly a vpouštěly zástupy lidí. Najednou viděla Billu jako velkou zdechlinu, kolem které krouží roje hladových much. Představu musela zahnat a hledat drobné na vozík. Dlouho se přehrabovala v peněžence a s mírným odstupem sledovala akceschopnější spoluobčany.

Vevnitř ji ovanul sterilní chlad a neúnavné pípaní pokladen. Vypadaly jako mimozemské stanice a prodavačky za nimi jako opravdové Mart'ananky. Poslední kolečka v řetězci, a přece se usmívaly. Byla ráda, že je zde jen hostem. Přešla do nákupní zóny, která připomínala autodrom, jen místo autíček měli lidé obrovské vozíky. Občasný náraz nic nezpůsobil, ale přesto bylo lepší vyhnout se a sledovat svůj cíl. Spolupatřičnost se někam vypařila. S vozíkem každého pojilo silnější puto – diskrétně vsunutá desetikoruna.

Soustředila se na zboží. Regály oplývaly hojností jako stromy v rajske zahradě. Navíc, i

jablka byla povolena.

Nejdříve postupovala podle povinného seznamu vytaženého z kapsy. Nebyl dlouhý, ale dost nudný. Máslo, mléko, chléb a rohlíky, se kterými si vystačila v minulosti, musela doplnit

něčím extra. Letáky o slevách, které jí chodily do schránky nestudovala, raději se nechala svést situačně. Sáhla po půlmetrové čokoládě, také po piniových oříšcích a boj s limetkovým koláčem prohrála v jeho prospěch.

Vozík ještě zaplnila velkým balením minerálek, aby ve frontě na placení nevypadala jako outsider.

Nakonec odbočila k regálu s drogerií, na jehož konci čekal bulvár. Cítila trochu výčitky, ovšem ve světě, kde se Zeus proměnil na džus, se mohla vykašlat na svou úroveň.

Natáhla se po Blesku a hladově hltala titulky. Přichycené naostro! Polepší si o čtyři milióny! Zabil sekýrou vlastní matku!

Zaplavil ji pocit bezpečí. Bylo to, jakoby ležela v postýlce a máma ji po sté četla

Neznámkova dobrodružství. Obrovské křiklavé titulky prozrazovaly spíše snahu šokovat, ovšem ona věděla, že jejich hlavním cílem je uklidňovat. Sex, brutální vraždy a honoráře, o kterých se nikdo neměl dozvědět, mohly šokovat jen idiota, pro ni představovaly standardy, které činily svět známým a bezpečným.

Bylo to lepší než v novinovém stánku. Nikdo ji nenutil, aby si něco koupila. Mohla klidně postát, přečíst si noviny, potom je vrátit do regálu a vrátit se domů jako slušný člověk. Všimla si, že se tady vytvořil čtenářský kroužek. Vedle ní stáli lidé, s hlavou tiše skloněnou nad barevnými stránkami. Po nějakém čase časopis vrátili a vyrazili s čistým štítem hledat bílé fazolky.

Postavila se do dlouhé řady, ve které měla dost času na meditaci, ale raději přešla do úsporného režimu s vypnutým mozkiem a otevřenýma očima, Když se blížila k pokladně, zaujal ji kalendář za sto osmdesát korun. Byly na něm děti z dětského domova, nafocené nějakou místní Anne Gedesovou. Seděly v plechové vaně, u vědra s barvou jako malíři, na hlavě měly salátové listy a jedno celkem malé mimino leželo v nakousnuté bagetě. Při pohledu na něho pocítila smutek, pro který sem ale nepřišla. Nejen, že je to dítě nechtěné, ale ještě musí pózovat v bagetě, aby se prodalo.

- Dítě v rohlíku! S kečupem, nebo s hořčicí?! – napadlo ji.

Pocítila prudký odpor ke všemu okolo sebe.

- Billa kartička?!

Zachvěla se. Pokladní už naučtovala její zboží a upírala na ní oči. Billa kartu neměla, určitě by ji ztratila v propadlišti jejího neuspořádaného života. Pokladní se ji zeptala, jestli kartičku nechce a ona s pocitem vítězství řekla, že ne. Nesbírala ani body, za které mohla dostat pánev.

Nelapili ji úplně.

Pospíchala ven a nechtěla myslet na to, že zítra přijde znova.

